

Invigningstal vid Hedvig Eleonora askgravlunds invigning

lördagen den 8/10 2011 av kyrkoherde Sven Milltoft

Askgravlunds centrum utgörs av en springbrunn eller en springkälla - livets källa om vi så vill. Runt om kring detta källsprång kommer inom en snar framtid namn fogas till namn, på nära och kära, som alla påminner oss om saknaden, smärtan och sorgen men också om vår egen dödlighet.

Memento mori som det heter – kom ihåg att du är dödlig eller något mer brutalt med Samuel Becketts ord ur hans pjäs I väntan på Godot, där rollfiguren Pozzo krasst konstaterar:

”Kvinnan föder gränsle över en grav, dagen glänser till ett ögonblick, och sedan är det natt igen.”. Eller varför inte något mer sublimerat med dikten Svarta vykort av vår egen nobelpristagare Tomas Tranströmer som lyder: ”Mitt i livet händer det att döden kommer och tar mått på människan. Det besöket glöms och livet fortsätter. Men kostymen sys i det tysta.”

Så är det och ingen av oss kan i det långa loppet förneka eller fly undan detta faktum, även om vi försöker på olika, mer eller mindre konstfärdiga sätt och vis. Samtidigt bryter Livets källa på ett näst intill absurt sätt, ständigt fram i denna vår värld som förmörkas av dödens och destruktivitetens krafter. Livets källa eller livskällan, en arketyp eller ett grundmönster som förenar oss människor bortom ideologier, konfessioner och religioner. En storhet som vi alla är beroende av och vars närvaro och närmast tvingande gestaltning, ja drift, på ett mysteriöst sätt leder till att nytt liv konceptueras, blir till och uppstår jämväl i dödsduggans dal.

I Nya Testamentet, närmare betstämt Johannesevangeliet, finns det en i många avseende märklig berättelse, som utspelar sig just vid en brunn eller källa. Jesus, som var trött efter vandringen, sätter sig ner vid källan, Jakobs källa, och då passerar en samarisk kvinna som i akta och mening sökt sig dit för att hämta vatten.

Så långt är det inte något särskilt märkligt eller märkvärdigt med berättelsen. Men vad som sedan utspelar sig förändrar allt. Jesus som är en judisk man, ber denna orena person av icke judisk börd som dessutom är kvinna, om något att dricka. Och så inleds ett förtroligt och omvälvande samtal som också har bäring för denna askgravlunds invigning hela 2000 år senare.

Rollväxlingen mellan Jesus och kvinnan blir nämligen total och kvinnan ber så småningom istället Jesus om vatten ur brunnen och Jesus svarar: ”Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen. Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv.” *En källa i honom eller henne. En källa i var och en av oss. En källa med ett flöde som ger evigt liv.*

Så transformeras, förändras eller fördjupas arketyper livets källa eller Jakobs brunn eller askgravlundens springbrunn för ett ögonblick till dopets vatten som bär på löftet om en kärlek som förvandlar skuld och skam till förlåtelse och försoning, som förvandlar förtvivlan och missmod till tro och hopp, som förvandlar död och förnedring till liv och upprättelse.

En kärlek som varken har blundat för eller förnekat dödens och destruktivitetens realitet utan tvärt om delat och delar allt med oss, fullt ut och ända in i helvetet för att också vi skall få ärva liv och oförgänglighet. Ja, evigt liv inte bara som ett då när vi en gång skall dö utan långt mer som ett nu som är evigt när vi alltjämt är och förblir levande i tro, hopp och kärlek. Ett flöde eller ett källsprång som aldrig kommer att sina eftersom det utgörs av Jesus själv som säger: ”Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och den som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.” Amen.